baade overfor os selv hver især og overfor enhver anden, vi kan indvirke paa.

Lad os ikke længer finde os i selv paa dette Omraahe at være Mændene underlegne, men ogsaa med Hensyn til Renlighed arbejde hen til at blive hans Ligestillede.

Wanja.

Vi er fuldstændig enig med „Wanja“ om Nødvendigheden af Bade, men naar hun omtaler de 25 Øres Bade som let overkommelige for enhver, saa er vi ikke enige; thi for de Kvinder, hvis Fortjeneste er 7—8 Kr. ugenlig er 25 Øre meget.

Vi vil derfor anbefale Straalebadene i Pilestræde, som kun koster 10 Øre og overgaar baade i Behagelighed og Nytte Karbadene.

Anstalten er, om end tarvelig, dog nydelig og proper. Enhver Badende faar et lille Paaklædningsrum, der ved Dør er skilt fra Badeværelset. Her kan altsaa tages baade varmt og koldt Straalebad efter Behag. Ved Gulvet er der en bevægelig Hane til Fod- og Sædebad. Man maa selv medbringe Sæbe eller kan erholde det for 2 Øre, Haandklæde gratis. *Red.*

Et intelligent Kvindehoved.

Naar man i denne Tid færdes gennem Københavns Hovedgader, kan man ofte se disse smykkede med Masser af Flag og vejende Faner, og Skarer af Mænd og Kvinder opstillede i lange Rækker paa Fortougene, medens det ridende Politi farer op og ned ad Gaden. Timevis har Folk taalmodig staaet og ventet paa „de kongelige“.

Endelig krones den lange Venten med Held. De pyntelige Ekvipager med de dansende Heste for kommer til Syne. Kuskenes røde Frakker i det straalende Solskin virker som en elektrisk Gnist paa Tilskuerne, og man trænges og puffes for at fange et Glimt af de høje fyrstelige Personer. Bladenes Reportere flyver til alle Verdens Hjørner med deres Notitser. Hvert Blad i hele Evropa venter længselsfuldt paa den sidste Nyhed fra København, som i dette Øjeblik er Samlingsstedet for de mest fremragende, fyrstelige Personer i Evropa.

Iblandt Damerne i de smagfulde Toiletter, der utrættelig hilser og nikker til de forsamlede Folkemasser, opdages en ældre Dame med ungdommelig fine Træk, et bestemt Træk om Munden vidner om en umaadelig Villiestyrke, og de intelligente Øjne og den klare Pande tillige om, at hun ogsaa véd, „hvad hun vil“. Vi tager sikkert ikke fejl i, at det er denne Kvinde, den danske Dronning Louise, der har spunden alle disse fine Traade, der nu som et internationalt Ankertov sammenbinder de fleste Regenter i Evropa til en Familie. Hun har forstaaet den store Kunst at sammenbinde og bevare sine Børns Kærlighed, saa selv den frygtede Czar følger sin Hustru til det lille Danmark for at føle Familielivets Hygge.

Det er i Sandhed et intelligent Hoved og tyder ikke paa, at Kvinden i Klogskab og Diplomati staar tilbage for Mænd, og man kan nu mene om Kongedømmet, hvad man vil, saa har den danske Dronning paa sin Plads udrettet saa store Ting til Ære for Danmark og til Gavn for Freden og Forstaaelse mellem Nationerne, at hendes Navn vil blive som en lysende Perle i Historien.

Kun Skade, at ikke hun sidder i Statsraadet herhjemme.

Vi var maaske da kommet hurtigere ud over vore politiske Forviklinger — dog — i alt Fald véd vi, at hvor en saa intelligent Kvinde har Indflydelse, vil hun bruge den til Humanismens Fremskridt.

En Kvindesagsven.

Billeder fra Kullen.

Af Fru *Rosalie.*

III.

Først ved en Sejltur rundt Kullens mægtige Bjærgkæde faar man det fulde Indtryk af dens talrige Toppe, Vige og Grotter. Vi maatte vente flere Dage paa at komme ud at sejle; bestandig sagde Fiskeren, at det var ikke „Damevejr“. Ikke en Smule nyttede det, at vi fortalte ham, hvilke Søhelte Damerne i vort Selskab var, at det var Herrerne, der — nok sagt. — Nej, han var tydeligvis ikke Kvindesagsmand, han holdt paa Mændenes Overlegenhed ogsaa i det Stykke. Men endelig kom vi da ud en Dag, Sejlene blev hejste, og i strygende Fart gik det, mens Baaden vippede dygtigt, og Vandet gav os den ene lille Douche efter den anden. Morsomt var det undervejs at se, hvorledes Naturen mange Steder havde fusket Kunsten i Haandværket. Det bedste Stykke Arbejde havde den leveret i et prægtigt, slumrende Løvehovede. Man kunde tro, at en Kunstner havde staaet der oppe paa den stejle Klippe og hugget det ud. Mindre heldige var to Hundehvalpe, hvor imod en Kjelke var brillant, ogsaa en Lænestol o. s. v.

Alle Klipperne har Navne, naturligvis; en af dem er opkaldt efter Palnatoke. Man fortæller, at Palnatoke i sin Tid løb ned ad den paa Skier; i Forvejen havde han dog for en Sikkerheds Skyld ladet sine Skibe lægge sig ved Fjeldets Fod. Stejl og brat, som Klippen er her, synes imidlertid hele Historien nærmest en „Saga blott“.

Lidt herfra paa Kullens „Hjørne“ knejser Fyret, en høj, hvid, rund Bygning, ensom paa den yderste Spids. Fyrmesteren bor der med Kone og Børn. Rundt omkring dem ligger de barske Fjelde, saa langt Øjet rækker, ikke andet end Vand, Vand og atter Vand. Ofte i Maaneder ene, skilt fra Samkvem med Mennesker ved lange, besværlige Veje, lever de Livet i denne vilde, skrækkelig ensomme Natur. Havet synger den første Vuggesang for Børnene, der fødes, Bølgernes Drøn bliver Akkompagnement i Sorg som i Glæde.

Sidst jeg var der oppe, havde det været voldsom Storm i flere Dage, helt Uvejr med Lyn og Torden. Vi der nede i Mølle havde ikke lukket et Øje, saa forfærdelig havde Natten været. Endnu gik Bølgerne højt, fraadende, sydende kom de, med skummende, hvide Toppe for at brydes og kastes tilbage af de lave, røde, urokkelige Spidser, der danner en Slags Klippedal ved Fjeldets Fod. Som rasende Brøl kom Lyden der nede fra op til mig og Fyrmesterens lille Dreng, der stod ved min Side. „Var I ikke bange i Nat?“ spurgte jeg.

„Bange?“ Drengen saa paa mig, som om jeg talte kinesisk. Det Ord stod nok ikke i hans Leksikon.

Kommer man først forbi Fyret, er man i smult Vande. Sejlene tages ind, og Fiskeren griber til Aarene. Langsomt og lydløst glider Baaden frem. Det kan hænde, at man uforvarende kommer bag paa en hel Familje, der i paradisisk Ugenerthed gaar ud fra en Grotte for at bade. Fatter og Mutter og Rollingerne, alle er de med. Ved *Visitkortgrotten* maa man ud af Baaden for at lægge sit Kort i den store Kumme under Loftet, den er snart helt fuld, saa mange er der. Naar man har besørget denne Pligt, gaar Turen videre forbi *Abelahamn, Sølvgrotten, Josefinelyst* og hvad de nu alle hedder til „Porten“.

Forestil Dem en høj, grøn, ganske snever Stenport med Udgang til to Sider, hvorfra Vandet ustanselig strømmer ud og ind med knaldende Smeld. Foran Dem en uhyre blegrød Spids, Sukkertoppen ved Navn, som Bagdekoration hele det mægtige Klippeparti; — og De har Sceneriet.

En Gang endnu bliver vi sat i Land, nemlig ved *Jomfrugrotten.* Her findes ogsaa en Del Visitkort, anbragte i Sprækkerne, og Masser af skrevne Aandrigheder, mer og mindre vellykkede. Inderst inde i Hulen fører en smal „Korridor“ ind i Fjeldet. Fiskeren opfordrede os til at gaa der ind. Han saa saa drillende paa mig med sit bredeste Smil, at jeg overvandt mine Betænkeligheder og marscherede ind. Der var bælmørkt, ganske snevert, saa at man ikke kunde røre sig uden at støde paa de klamme, kolde Vægge. Jeg strøg en Svovlstik af, hyggelig tilmode var jeg egenlig ikke. En 6—7 Skridt kunde jeg komme, saa drejede Korridoren rundt og jeg klemte mig tilbage gennem en lignende, afskyelig, klam, mørk Vej paa den anden Side Fjeldvæggen. Aa Gud, hvor skinnede Solen dejligt, da jeg kom ud!

Tilbage er nu kun at fortælle lidt om Kullens nærmeste Nabo, en lille Fiskerby, Arildsleje. Vejen dertil gaar gennem prægtige Skove, mest Gran, lige paa en Gang har man Havet foran sig og Byen, det vil sige: en 4—5 lave Husrækker, den ene bag den anden, klinede sammen med saa lidt Luftrum imellem som muligt. Det er det hele. En Ildløs her, og alt vilde gaa op i Luer!

Et Øjeblik maa vi se ind til „Moer Zella“. „Moer“ er ellers en Betegnelse, som i Almindelighed kun anvendes til Kvinder af den laveste Almue, men Moer Zella betragter den sivkert som langt mere ærefuld end den Fruetitel, der vanligvis bruges. Derfor har hun anbragt den paa Flaget, hun har hejst i sin Gaard, den eneste Kro Lejet ejer. Ejendommelig gammeldags med store, grønne Tremmeborde og Bænke, sat frem midt i Gaarden, Murene skjulte af Løv, hyggelig, proper og pyntelig har den noget tilfælles med Kroerne i Holland. En Kvinde paa over de treds, af Middelhøjde, helt i sort, med et strengt, myndigt Udtryk i det blege Pergamentansigt, tager imod os i Døren. Det er Moer Zella. Rask og rørig, dygtig og energisk, som hun er, staar hun ene for Styret i hele den store Bedrift, og det vil ikke sige lidt, for hun har 70 Gæster daglig at sørge for. Tonen, hun taler i, kan lyde lidt bitter og skarp; ikke saa underligt endda, hun ser just ikke ud, som havde hun danset paa Roser al sin Tid!

I Arildsleje findes en Mærkelighed, som samvittighedsfuldt vises de Fremmede: en